

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az emberi reflex érintése**

1. Az emberi reflex érintése

Téli-Eszter

A pihenőidő éles fémszirénája azonnal megszakította a rövid szünetet. Alinda combja még mindig görcsösen rángatózott a hirtelen átvett extra terheléstől, de a wattmérő kilengő mutatója lassan visszatért a zöld sávba. Az Őrszem fagyos, kék optikai lencséje még egy utolsó szigorú pásztázást végzett a szektor felett, mielőtt továbbfordult volna a pódium mentén.

A nagymama remegő kézzel nyúlt át a fülkék közötti korlát felett, de ujjai épp csak elérték Alinda ruhájának vizes szélét.

- Nem szabadott volna... - suttogta a sötétben, hangjában tehetetlen rettegés rezgett. -

A saját erődet kell őrizned, ha életben akarsz maradni.

- Nem hagyhattam - vágta rá Alinda halkan, szaggatottan. A tenyerén széthasadt a bőr, a sós izzadság marta a nyílt sebet.

Pár méterrel odébb János-g534 mozdulatlanul állt a harmincnégyes állvány mellett. A fiú arca sárgás volt a párologtató fényében, de a tekintete Alindára szegeződött. Nem mozdulhatott felé, nem nyújthatott kezet, mert a kolónia törvényei szerint minden felesleges gesztus anomáliának számított. A szemeiből mégis gátlástalanul áradt a riadt, mély ragaszkodás.

Alinda visszanézett rá, és a csarnok nehéz, ózonszagú csendjében megértette: a gépek sosem tudnának félni a másikért. Ez az egyetlen rejtett menedék maradt, ami megkülönböztette őket a falakból kiálló rozsdás láncoktól.